

OD ISTE AUTORKE

VAN PRAVILA

REJČEL
RID

**VATRENI
RIVALI**

Prevela
Jelena Jovanović

Laguna

Naslov originala

Rachel Reid

HEATED RIVALRY

Copyright © 2019 by Rachelle Goguen

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ovu knjigu posvećujem Metu,
žabi mojoj krastači.*

Prolog

Oktober 2016 – Montreal

Šejn Holander je bio bliže nervnom slomu nego što je ikad sebi dozvolio.

Iza njega su bile dve trećine i dvanaest minuta jedne od najmučnijih utakmica koje je ikad odigrao. Trebalo je da to bude veličanstvena pobjeda na domaćem terenu za *Montreal* *Vojadžerse* protiv njihovih najvećih rivala, *Boston Bersa*. Umesto toga, pretvorila se u iscrpljujuće poniženje, i rezultat je bio 4 : 1 za *Boston*, sa manje od osam minuta do kraja. Šejn je imao bar pet savršenih prilika za gol. Šuteve koji nikako nisu smeli da promaše. Ali jesu. A *Bersi* su iskoristili greške *Vojadžersa*.

Jedan čovek ih je iskoristio više nego iko drugi. Najomraženiji čovek u *Montrealu*: Ilja Rozanov.

U poslednjih šest sezona Holander i Rozanov bili su oličje rivalstva između *Montreala* i *Bostona*, dugog gotovo stotinu godina. Njihova netrpeljivost bila je toliko očigledna da su je videli i navijači na najudaljenijim, najjeftinijim mestima.

Holander se sad nadvio nad krug za buli, naspram Rozanova, dok se sudija spremao da baci pak posle drugog gola koji je Rus dao večeras.

– Dobro ti ide večeras? – veselo ga je upitao Rozanov. Njegove oči boje lešnika zaiskrile su mu kao i uvek kad je nekog podjebavao.

– Jebi se – zarežao je Holander.

– Mislim da ima još vremena za het-trik – zamišljeno je rekao Rozanov, čiji je engleski bio jedva razumljiv zbog jakog naglaska i štitnika za zube. – Da li da to uradim sad ili da čekam do poslednjeg minuta? Uzbudljivije je tako, zar ne?

Holander je stisnuo zube oko svog štitnika i nije odgovorio.

– Ućuti, Rozanove – rekao je sudija. – Poslednje upozorenje.

Rozanov je začutao, ali je našao još efikasniji način da iziritira Holandera: *namignuo mu je*.

I onda je dobio buli.

– Jebote! – Žan-Žak Boazo, gorostasni kanadski defanzivac *Vojadžersa* haičanskog porekla, zafrljačio je štap o zid svlačionice.

– Dosta, Džej-Džeje – kazao je Šejn, ali bez prave oštine u glasu. Da im svima jasno stavi do znanja kako nije raspoložen ni za svađu ni za raspravu, samo se sručio u svoj deo svlačionice.

Hejden Park, njegovo levo krilo, seo je pored njega kao i uvek.

– Jesi dobro? – tiho ga je pitao.

– Jesam – kazao je Šejn ravnodušno. Zabacio je glavu unazad dok nije dotakao hladan zid i zatvorio oči.

Preblago bi bilo reći da su navijači *Montreala* „strastveni“. Montreal je voleo *Vojadžerse* do besvesti. Njihova arena bila je jedno od najvećih izazova za gostujuće timove – ne samo zbog jednog od najboljih timova u ligi već i zbog najglasnijih navijača. Ali ti isti navijači nisu imali problem ni da svom timu jasno stave do znanja koliko su razočarani.

A kad su stvarno razočarani – kao večeras – postajali su gotovo potpuno tihi. I to je bio zvuk koji je Šejn Holander najviše mrzeo.

– Znaš šta bi bilo strava? – rekao je Hejden. – Znaš onaj film *Pročišćenje*?* Gde možeš jednu noć da radiš šta god hoćeš bez ikakvih posledica?

– Mislim da znam – kazao je Šejn.

– E da je to stvarno, ja bih ubio Rozanova bez razmišljanja.

Šejn se nasmejao. Morao je da prizna kako bi mu sa zadovoljstvom razbio onu njegovu nadmenu rusku facu.

Trener je ušao i iznenađujuće mirno izrazio razočaranje igrom tima. Početak je sezone – ovo im je bila prva utakmica protiv *Bostona* u regularnom delu takmičenja – a inače su većinu utakmica dobro igrali. Ovo je bio kiks. Idemo dalje.

A onda je usledila konferencija za štampu. U tom trenutku Šejn bi radije video čopor gladnih vukova kako ulazi u svlačionicu, ali znao je da nema izbegavanja. Posle svake utakmice želeli su baš njega. A naročito kad igra protiv Rozanova.

Skinuo je mokri dres preko glave, ostavljajući potkošulju CCM** da se vidi pred kamerama. Deo sponzorskog ugovora.

Oko njega se formirao polukrug kamera, reflektora i mikrofona.

– Čao, ljudi – rekao je umorno.

Postavljali su dosadna pitanja, a on je davao jednako dosadne odgovore. Šta je uopšte mogao da kaže? Izgubili su. To je hokej. Jedan tim izgubi. Ovaj put je to bio njegov.

– Hoćeš da čuješ šta je Rozanov rekao o tebi? – zlrado ga je upitao jedan novinar.

– Nešto lepo, pretpostavljam.

– Rekao je da bi voleo da si večeras igrao.

Novinari su utihnuli i čekali.

Šejn je prezrivo frknuo i zavrteo glavom.

– Pa igramo u Bostonu za tri nedelje. Možete da mu prenesete da ću *sigurno* biti tamo.

* Američki horor film. (Prim. ur.)

** Kanadski brend hokejaške opreme. (Prim. ur.)

Novinari su se nasmejali, oduševljeni što su dobili još jednu repliku Holandera protiv Rozanova.

Sat vremena kasnije – istuširan, presvučen i konačno sam – Šejn je seo u kola i odvezao se kući. Ne u svoj penthaus u Vestmauntu, nego u stan za koji niko nije znao.

Šejn je u tom malom stanu u Platou provodio svega nekoliko noći godišnje. Tu je dolazio kad je hteo da bude potpuno siguran da ga niko neće uznemiravati.

Parkirao se na malom parkingu iza dvospratne zgrade, ušao na zadnja vrata i brzo se popeo stepenicama do drugog sprata. Znao je da je prvi sprat prazan jer je i on bio njegov. Prostor u prizemlju izdao je luksuznom salonu kuhinjske opreme, koji se zatvorio pre nekoliko sati.

Stan na trećem spratu izgledao je kao profesionalno uređeni stan za pokazivanje, što i jeste bio. On će mu poslužiti da proda i njega i stan ispod – ako Šejn ikad odluči da to učini. Što je, govorio je sebi, svakako planirao. Uskoro.

To je govorio sebi već više od tri godine.

Prišao je frižideru od inoksa i izvadio jednu od pet flaša piva – jedinih stvari u tom besprekorno čistom frižideru. Otvorio je čep i seo na crnu kožnu garnituru u dnevnom boravku.

Sedeo je u tišini i trudio se da se ne obazire na to kako mu se stomak prevrće u noćima kao što je ova. Brzo je pio pivo, nadajući se da će alkohol bar malo ublažiti razočaranje u sebe. Gađenje zbog sopstvene slabosti. Morao je da ga otupi jer je znao da sigurno neće uraditi ništa da popravi ovaj kaos. Pokušavao je već više od šest godina.

Kucanje na vratima začulo se nakon četrdeset minuta. Prošlo je dovoljno vremena i Šejn je gotovo zamalo ubedio sebe da ode. Da prekine s ovim sranjem. Ali naravno da nije. I da se kucanje začulo satima kasnije, i dalje bi sedeo na toj sofi i čekao.

Otvorio je vrata.

– Koji ti je kurac trebalo ovoliko? – pitao je iznervirano.

– Slavili smo. Velika pobeda večeras, znaš?

Šejn se pomerio u stranu da pusti visokog, nasmejanog Rusa da uđe.

– Pobegao sam čim sam mogao – rekao je Rozanov, sad manje podrugljivim tonom. – Nisam hteo da skrećem pažnju, razumeš?

– Jasno.

I to je bilo sve što je Šejn uspeo da izgovori pre nego što su se Rozanovljeva usta pribila uz njegova.

Šejn ga je zgrabio za kožnu jaknu i privukao bliže, ljubeći ga bez daha.

– Koliko imaš vremena? – upitao je brzo kad su se razdvojili da udahnu.

– Dva sata možda.

– Jebote. – Ponovo ga je poljubio, grubo, očajno. Bože, koliko mu je ovo trebalo! Ovo odvratno, sjebanost sranje!

– Osećaš se na pivo – rekao je Rozanov.

– A ti na one odvratne žvake koje stalno žvaćeš.

– Da ne bih pušio!

– Ućuti.

Rvali su se i gurali dok nisu stigli do spavaće sobe, gde je Šejn grubo prikucao Rozanova uza zid i nastavio da ga ljubi. Osetio je poznati klizaj njegovog jezika u ustima i prešao svojim preko zuba koji su bogzna koliko puta popravljeni i menjani.

Svašta je želeo večeras, ali nisu imali vremena za mnogo toga. Rozanov ga je zgrabio i gurnuo na krevet; Šejn je gledao kako ovaj baca jaknu na pod i svlači majicu preko glave. Zlatan lanac visio mu je nakrivo oko vrata, krstić mu se presijavao na levoj ključnoj kosti, tik iznad one čuvene (smešne) tetovaže razjarenog medveda na grudima („Simbol Rusije! Imao sam ga pre nego što sam počeo da igram za *Berse!*“)*. Šejn će ga kasnije zezati zbog toga, sad je mogao samo da gleda kako se svlači. Sa zakašnjenjem je shvatio da bi i sam trebalo da radi isto.

Obojica su skinuli sve sa sebe i Rozanov je pao preko njega, ljubeći ga i spuštajući ruku da ga uhvati za već sramotno tvrd

* *Bears* na engleskom znači medvedi. (Prim. prev.)

kurac. Šejn se izvio na njegov dodir, ispuštajući glupe, očajne zvuke.

– Ne brini, Holandere – promrmaljao mu je Rozanov na uvo – jebaću te kako hoćeš, važi?

– Da – dahnuo je Šejn, istovremeno preplavljen i osećanjem olakšanja i poniženja.

Rozanov je klizio niz njegovo telo, ljubeći ga, sisajući, ližući, dok nije stigao do njegovog kurca. Nije ga dalje dražio. Uzeo ga je u usta i Šejn je bio zahvalan što su sami u zgradi jer mu je jecaj odjeknuo gotovo praznom sobom.

Podigao se na laktove da bi gledao. Jednim delom želeo je da se samo zavalj, zatvori oči i pravi se da mu ovo radi *bilo ko drugi*, a ne Ilja Rozanov, ali drugim, većim, želeo je *tačno* da vidi ko je to.

Rozanov je bio prelep čovek. Svetlosmeđe kovrdže, uvek razbarušene, padale su mu u razigrane oči boje lešnika preko tamnih, gustih obrva. Jaka vilica i brada s jamicom bile su mu obrasle čekinjama. Osmeh mu je bio kriv, lenj, a zubi neprirodno beli jer su većinom bili veštaci.

I nos mu je bio kriv, lomljen ko zna koliko puta, ali to mu je, jebote, samo davalo još grublji izgled. I za Rusa koji živi u Bostonu, koža mu je bila zlatnija nego što bi očekivao.

Šejn ga je jebeno mrzeo. Ali Rozanov je bio neviđeno dobar u pušenju kurca i iz nekog razloga – bio je voljan.

Šejn je mrzeo *ovo*, ali je ulagao ogroman trud da to sačuva i nastaviće s tim dokle god Rozanov bude želeo. S obzirom na njihove živote, ovo nije bilo lako izvesti. Možda, kad su počeli pre sedam godina, nisu očekivali da će sve otići ovako daleko. Možda je dosad trebalo već da prestanu. Ali, iako je ovo bilo pogrešno, istovremeno je bilo i prijatno. Bilo je poznato. I najbliže sigurnom što će ikad imati.

I to je bilo sve.

Rozanov mu je svojim talentovanim ustima pušio kurac, a Šejn mu je niz krevet dobacio lubrikant iz noćnog stočića, u

kome je uvek imao sve što im je potrebno. Rozanov ga je uzeo ne prekidajući ono što je radio, istisnuo malo na prste i odmah prešao na sledeći korak – da ga pripremi i otvori.

To nikad nije bio Šejnov omiljeni deo. Tu se osećao najranjivije. Kad god bi bili ovako zajedno, osećao se slabo, jadno, a posebno kad bi Rozanov zavukao prste u njega. Zato je priprema obično trajala duže.

Rozanov pak nikad nije delovao kao da mu je išta neprijatno. Bio je dobar u ovome. I znao je to. Izvukao je Šejnov kurac iz usta prešavši mu još jednom jezikom preko glavića, od čega je Šejnu celo telo planulo, i rekao:

– Opusti se, važi? Imamo malo vremena, ali sasvim dovoljno.

Šejn je duboko udahnuo i polako izdahnuo. Mrzeo je taj glas na ledu, mrzeo ga je u televizijskim intervjuima u kojima mu se Rozanov rugao onim iritantnim tonom. Ali ovde, u ovom krevetu, njegov glas je bio tih, strpljiv, gotovo nežan, a njegov mek naglasak ublažavao je tvrde engleske reči.

Opustio se dok ga je Rozanov otvarao sigurnim, snažnim prstima i ljubio ga otvorenim ustima po unutrašnjosti butina. Kad je bio spreman, bez reči je Rozanovu pružio kondom, okrenuo se i podigao na ruke i kolena.

Nije mogao da ga gleda. Ne večeras. Ne posle onog poniženja.

Rozanov je to očigledno razumeo. Ušao je pažljivo, ne onako grubo kao mnogo puta dosad. Ovo je bilo sporije, obazrivije. Šejn je osećao njegove krupne šake na kukovima i struku, kako ga čvrsto drže dok ulazi u njega. Čak je osetio i njegove palčeve kako mu blago prelaze preko krsta.

– Eto. To si želeo, zar ne?

– Da. – Jer jeste. Uvek je to želeo.

Rozanov je počeo da se kreće i Šejn je jauknuo. Nikad mu nije trebalo dugo da se prepusti – da počne da stenje, dahće, traži još.

– Jebote, Holandere. Voliš ovo.

Šejn je na to samo pocrveneo kao cvekla. Ali nije mogao da negira.

Da nije znao da su sami u zgradi, Šejn bi se možda i brinuo. Ali ovde se osećao sigurno, pa se opustio. Jećao je pri svakom udaru i verovatno više puta izgovorio Rozanovljevo ime.

Iskreno se nadao da ih niko ne čuje.

Kad mu je Rozanov obuhvatio kurac klizavom šakom, Šejn je očajnički poželeo da svrši i počeo da se zabija unazad. To je bio onaj trenutak zbog kog nikad nije mogao da prestane. Bilo je jednostavno previše dobro.

– Hoćeš da svršiš za mene, Holandere?

Hoće. I jeste.

Zario je pesnicu u dušek, opsovao glasno i svršio po Rozanovljevoj šaci.

Rozanov je ubrzao ritam, svaki zarivanjem šaljući talase kroz Šejnovo telo. Baš kad je postajalo previše, zastao je, za-stenjao i zadrhtao u njemu.

Posle su ležali na leđima jedan pored drugog, a Šejna je preplavio onaj uobičajeni talas krivice i stida.

– Eto, bar si večeras pobedio u nečemu – promrmljao je Rozanov.

– Bože... odjebi. – Šejn je krenuo da mu pokaže srednji prst, ali Rozanov ga je uhvatio za ruku i povukao ga na sebe, pa se našao na njegovim prsima, gledajući ga odozgo. Nestao je onaj nestašni smešak dok ga je gledao u oči, a Šejn je odjednom ostao bez daha.

– I dalje imaš tu glupu tetovažu, vidim – rekao je brzo, samo da razbije to nešto što se dešavalo.

– Ooo – Rozanov se opet onako nesnosno cerio. – Nedo-stajao si mu!

Šejn je prezrivo frknuo.

– Jesi – insistirao je Rozanov. – Daj mu poljubac.

Šejn je prevrnuo očima, ali se ipak nagnuo. Umesto da mu poljubi tetovažu, uhvatio mu je bradavicu zubima i blago je povukao.

– Jebote – prosiktao je Rozanov.

Kao izvinjenje – i zato što je znao da će ga to još više napaliti – prešao je jezikom preko nje. Rozanov mu je zario prste u kosu i povukao ga nazad da ga poljubi. Posle dugog, čudno nežnog poljupca, Šejn je podigao glavu i video da ga Rozanov opet ozbiljno gleda.

Progutao je knedlu i ništa nije govorio dok mu je Rozanov provlačio prste kroz kosu. Nadao se da mu se na licu ne vidi strah.

– Veoma si lep – rekao je Rozanov iznenada, sasvim mirno.

Šejn nije znao šta da kaže. Njih dvojica nisu jedan drugom govorili takve stvari.

– Najzgodniji muškarac u NHL-u, prema *Kosmopolitenu* – pokušao je da se izvuče šalom. To je bio jedini način na koji je umeo da razgovara s njim, osim da ga zasipa psovkama.

– Idioti – odmahnuo je Rozanov. – Mene su stavili na peto mesto. Peto!

– Bili su velikodušni.

Rozanov se okrenuo i pribio ga za dušek. Šejn se nasmejao, gledajući ga.

– Moram da idem – rekao je Rozanov, a zvučalo je kao da mu je stvarno žao zbog toga. – Prvo pod tuš, pa onda nazad u hotel.

– Znam.

Tuširali su se zajedno i Šejn je kleknuo jer nije mogao da ga pusti da ode a da ga ne okusi. Rozanov je tiho odobravao dok je stajao iznad njega pod širokim mlazom vode. Snažnim šakama mu je držao glavu, a duge prste zavukao mu u mokru kosu.

Šejn je podigao pogled i video onaj njegov nakrivljeni osmeh. Odmah je zatvorio oči.

Osetio je kako mu lice gori i – na sopstvenu sramotu – kako mu se kurac ponovo diže.

Već je bilo dovoljno loše to što je toliko voleo da ga jebu, što je voleo da ima kurac u ustima. Ali to što je to morao da bude baš ovaj jebeni kreten... do te mere da, kad bi se – izuzetno retko – desilo da nije, Šejnu bi nešto falilo...

Možda ovo nije bilo samo nešto *zgodno*, već nešto o čemu Šejn nije želeo da razmišlja.

Doveo je Rozanova do orgazma, pa se povukao da mu ovaj svrši po bradi, usnama i verovatno i po vratu. Tragovi su brzo nestali pod vodom, niz odvod, a Šejn se spustio nazad, naslonjen na zid tuša. Prešao je rukama preko lica i privukao kolena. Čuo je Rozanova kako dahće i mrmlja na ruskom.

– Sranje – rekao je Rozanov i dalje stojeći, glave naslonjene na pločice. – Vežbao si ovo, Holandere?

– Nisam – promrmljao je Šejn.

– Nisi? Čuvao si se za mene?

Šejn nije odgovorio, što je faktički bio potvrđan odgovor.

Rozanov se nasmejao. – Treba da se jebesh, Holandere. Čeka-nje na brzinsko kresanje na svakih nekoliko meseci nije zdravo.

– Ne čekam – kazao je Šejn. To nije baš bila laž. Očigledno nije bio sto posto strejt, ali seks sa ženama mu nije bio *odbojan*. Samo... nije ga upražnjavao kao s muškarcima.

S jednim muškarcem posebno.

Ali žene su bile siguran izbor, lake i *svuda*. I možda će, ako nastavi da pokušava, naći neku s kojom će poželeti da ostane duže od jedne noći. Neku koja će konačno staviti tačku na... šta god *ovo* bilo.

Rozanov je zavrnuo vodu i pružio mu ruku. Šejn je prevrnuo očima, ali ju je prihvatio, dopuštajući mu da ga podigne. Stajali su jedan naspram drugog, grudi uz grudi, i Šejn je gledao kako mu voda klizi niz kosu, preko ramena, ka stomaku.

Rozanov mu je spustio dlan na lice i podigao mu glavu. Gledao ga je skoro nežno, sa blagim osmehom, pa ga poljubio.

– Upropastio sam te – rekao je kad su se razdvojili. – Niko drugi ti više neće biti dovoljan.

– Jebi se.

– Kakav jezik imaš.

– Nemoj to da govoriš.

– Više mi se sviđao kad je bio na meni.

– Jebote, Rozanove. – Šejn ga je gurnuo nazad uza zid tuša i grubo poljubio. Uvek je bilo ovako. Guranje, psovanje, borba za kontrolu dok jedan – ili obojica – ne popuste i uzmu ono što im je obojici očajnički bilo potrebno.

– Stvarno moram da idem – rekao je Rozanov, ali mu je u tom trenutku zubima prelazio po vilici.

– Znam.

– Žao mi je.

– Zašto? Baš me briga. Mislim da smo ionako gotovi, zar ne?

Rozanov je prestao da ga ljubi i zamišljeno ga pogledao. – Valjda jesmo.

Izašli su iz kupatila i brzo se obukli. Šejn je skinuo prekrivač s kreveta i ubacio ga u veš-mašinu. Pobrinuće se da sve ostane besprekorno kao što je i bilo.

– Za tri nedelje onda – rekao je Rozanov na vratima, spreman da ode.

– Da.

Rozanov je klimnuo glavom i Šejn je mislio da je to to, ali onda se ovaj nasmešio i dodao: – Jesam li to bio ja večeras?

– Bio šta?

– Ometao te. Na ledu večeras.

Šejnu je trebalo nekoliko sekundi da shvati na šta aludira.

– Jebi se.

Rozanov se široko osmehnuo. – Nisi mogao da igraš, razmišljao si o mom kurcu, zar ne?

– Laku noć, Rozanove.

Rozanov mu je poslao poljubac dok je izlazio, ostavljajući Šejna besnog – i čudno rasterećenog. Dobro je bilo podsetiti se da se zapravo ne podnose.

Šejn je izvadio još jedno pivo iz frižidera i seo na kauč da sačeka da se prekrivač opere. Bilo je kasno i bio je iscrpljen, ali neće ovde spavati. Stvarno bi trebalo da pozove agenta za nekretnine i proda ovu zgradu.

Učiniće to.

I boraviće u jebenom hotelskom apartmanu kad budu igrali u Bostonu, umesto da se šunja noću do Rozanovljevog penthausa.

Prekinuće ovo i nastaviti dalje.

Dok je kovao taj plan, shvatio je da vrhovima prstiju prelazi preko usana. I dalje su bridele od sećanja na tuđe usne na njima.

Znao je da su planovi o tome da se ovo prekine besmisleni. Dokle god mu se ovo nudi, Šejn nikad neće moći da odbije.

PRVI DEO

Prvo poglavlje

Decembar 2008 – Redžina

Ilja Rozanov se probijao kroz ledeni vetar idući ka timskom autobusu na parkingu hotela. Kao i većini njegovih saigrača, ovo mu je bio prvi put u Severnoj Americi. Očekivao je da će ga to više impresionirati, ali Saskačuan baš i nije bio Njujork. Ovde nije bilo ničega što bi ga privuklo – samo hladnoća i hokej, a to su bile dve stvari koje su Rusima savršeno poznate.

Do Božića su ostala svega dva dana, ali za najbolje tinejdžerske hokejaše na svetu Božić je značio Svetsko juniorsko prvenstvo. Za Ilju je to bila prilika da konačno vidi Šejna Holandera uživo.

O sedamnaestogodišnjem kanadskom čudu previše se pričalo. Ilji je već bilo muka od tog imena koje je diglo toliku prašinu u hokejaškom svetu da ni Moskva nije bila dovoljno daleko da pobegne od halabuke. I Ilja i Holander su izlazili na draft tog juna, i već su važili za prvog i drugog pika. Redosled je zavisio od toga koga pitaš.

Ilja je znao svoj odgovor.

Nikad nije upoznao Šejna Holandera. Nikad nije igrao protiv njega. Ali odlučio je već da ga razbije.

Počeće tako što će odvesti Rusiju do zlata – ovde, u njegovoj zemlji. Onda će uzeti titulu i sa svojim klubom u Moskvi. I onda će, naravno, biti prvi pik na draftu. Ovo je Iljina godina. Još od svoje dvanaeste znao je da je 2009. godina u kojoj će izaći na svetsku scenu. Nikakav kanadski fenomen to neće promeniti.

Ruski tim je stigao na klizalište baš kad su Kanađani završavali trening. Ilja je zastao s nekoliko saigrača da ih gleda kako vežbaju. Na dresovima nije bilo imena, pa nije mogao da prepozna Holandera pre nego što ga je pomoćni trener oterao u svlačionicu. Raspored je bio prenatrpan.

Na led su izašli čim je zamboni završio. Klizalište je bilo malo i pomalo jadno. Prave utakmice će se igrati u velikoj hali u centru. Na tribinama je bilo ljudi – verovatno skauti, malo članova porodica koji su doputovali iz Rusije i poneki lokalni fan hokeja.

Negde na pola treninga Ilja je primetio momka koji je sedeo nekoliko redova iznad kaznene klupe, sa kačketom i u jakni reprezentacije Kanade. Kraj njega su sedeli neki muškarac i žena – verovatno njegovi roditelji. Teško je bilo proceniti sa leda, ali Ilja je pomislio da je to možda Holander. Majka mu je Japanka ili tako nešto, zar ne? Bio je siguran da je to negde pročitao...

– Hoćeš li nam se pridružiti, Rozanove? – zagrmeo je trener na ruskom preko leda. Ilja se okrenuo, pomalo postidjen kad je video da su svi već okupljeni oko trenera.

Nije mu se dopadalo što je Holander – ako je to uopšte bio on – tu i gleda ih. Ili možda jeste. Možda je Holander nervozan što će igrati protiv njega. Možda se oseća ugroženo.

I treba.

Posle treninga Ilja se brzo istuširao i obukao. Vratio se na klizalište i stao iza stakla da pogleda tribine. Holander i njegovi roditelji već su otišli. Slovaci su izašli na led za svoj trening.

Ilja je slegnuo ramenima i krenuo ka automatu. Kupio je koka-kolu i zapitao se može li da se iskrade napolje da na brzinu popuši cigaretu pre nego što se vrati u autobus.

Zakopčao je jaknu reprezentacije do brade i izašao na sporedna vrata. Napolju je bilo đavolski hladno. Naslonio se uza zid od cigle, strpao kolu u džep i izvadio cigaretu i upaljač.

– Tamo se puši – rekao je neko. Ilji je trebala sekunda da ga razume.

Okrenuo se i video momka kog je sad bez dileme prepoznao kao Šejna Holandera. Imao je upečatljiv izgled. Neke crte je očigledno nasledio od majke – crna kosa, tamne oči – ali otac mu je bio anglo-evropskog porekla, pa Holander nije izgledao skroz kao Azijac. Ali koža mu je bila savršena. Nepodnošljivo savršena. Glatka, blago preplanula i – što je bilo najupadljivije – sa rasutim tamnim pegicama preko nosa i jagodica.

– Šta? – rekao je Ilja. I ta jedna reč mu je zazvučala glupo s njegovim naglaskom.

– Tamo je prostor za pušenje. – Holander je pokazao na drugi kraj parkinga, pored ogromne gomile snega. Prava vetrometina.

Ilja se ponovo naslonio na zid i zapalio cigaretu. *Jebena zemlja*. Nije bilo dovoljno što je unutra svuda zabranjeno pušenje, nego treba da sedi u snegu dok puši?

– Čudi me što pušiš – kazao je Holander.

– Okej – rekao je Ilja, izbacujući dim kroz stisnute usne.

Usledila je neprijatna tišina, pa je Holander pokušao ponovo:

– Želeo sam da te upoznam – rekao je i pružio ruku. – Šejn Holander.

Ilja ga je samo gledao, osetivši kako mu je usna jedva primetno zaigrala.

– Da – kazao je. Zadržao je cigaretu među usnama i rukovao se s Holanderom.

– Fantastično te je gledati kako igraš – kazao je Holander.

– Znam. – Ako je Holander očekivao da mu uzvрати kompliment, naćekaće se.

Kad Ilja nije dodao ništa, Holander je promenio temu. – Jesu li roditelji ovde s tobom?

– Ne.

– Aha... to mora da je bez veze. Mislim, Božić i ostalo.

Ilji je trebalo malo vremena da prevede sve te reči, pa je rekao: – Nije problem.

Holander je gurnuo ruke u džepove jakne. – Hladno, a?

– Da.

Stajali su naslonjeni na zid, jedan pored drugog. Ilja je okrenuo glavu naslonjenu na zid da ga pogleda odozgo – bio je bar desetak centimetara viši. Bilo ga je zanimljivo posmatrati. Obrazi su mu bili rumeni od hladnoće, a dah što je izbijao između tih ružičastih usana pretvarao se u bele oblačice.

– Sledeće godine ovo će se održavati u Otavi, u mom rodnom gradu – kazao je Holander.

Ilja je ispušio cigaretu i bacio pikavac na zemlju. Odlučio je da se potrudi malo kad se ovaj baš upinje da priča s njim. – Je li Otava zanimljivija?

Holander se nasmejao. – Od ovoga? Ne znam. Malo. Isto je ledeno.

– Tvoji roditelji su ovde.

– Za ovo? Da. Uvek se trude da dođu gde god igram.

– Lepo za tebe.

– Da. Znam. Sjajni su.

Ilja nije imao šta da doda, pa je ćutao.

– Treba da pođem. Čekaju me – kazao je Holander. Odvojio se od zida i okrenuo ka njemu. Ilji je pogled opet pao na one jebene pege. Holander mu je ponovo pružio ruku.

– Srećno na turniru.

Ilja se rukovao s njim i osmehnuo. – Nećeš biti tako fin kad vas pobedimo.

– To se neće desiti.

Ilja je znao da Holander stvarno veruje u to da će uzeti zlato i biti prvi pik na draftu jer je jebeni princ hokeja.

Možda je očekivao da mu Ilja poželi sreću, ali on mu je samo pustio ruku i okrenuo se da se vrati u halu.

U kolima je Šejn rekao roditeljima da je razgovarao sa Iljom Rozanovim.

- Kakav je? – pitala je majka.
- Drkoš – odvratio je Šejn.

Kad je finale završeno, Kanađani su morali da progutaju još jedno poniženje. Rusi su nakratko prekinuli slavlje da bi se postrojili za rukovanje – demonstraciju sportskog duha koji Šejn u tom trenutku nije imao u sebi.

Pre svega, ruski tim je igrao *prljavo*. Mrzeo je da igra protiv njih.

A onda, Ilja Rozanov je bio jebeno dobar. Nesnosno dobar. I tokom turnira mediji su se baš potrudili da raspale priču o njihovom rivalstvu. Šejn se trudio da ignoriše te natpise, no moguće je da su mu oni ipak raspaljivali mržnju.

Kad je došao do Rozanova u redu za rukovanje, video je bliceve svuda oko njih. Pogledao ga je pravo u oči i kratko rekao: – Čestitam.

Rozanov se podrugljivo osmehnuo i uzvratio: – Vidimo se na draftu.

Oko vrata su mu okačili srebrnu medalju, kojoj se obradovao koliko i mrtvom pacovu. Ispratio je rusku himnu kako dolikuje, trepćući i potiskujući suze, koje nikako nije hteo da pusti, i onda je konačno mogao da izađe s leda.

Nije trebalo ovako da se završi. Trebalo je da osvoji zlato za svoju zemlju – u svojoj zemlji. To se očekivalo. Na njegova sedamnaestogodišnja pleća palo je ogromno breme – cela Kanada, a on ju je izneverio.

Svaki put kad bi izašao na buli protiv Rozanova, Rus bi ga pogledao pravo u oči i podrugljivo mu se osmehnuo. Šejna je retko ko izbacivao iz ravnoteže, ali taj jebeni smešak... svaki put.

Možda je u pitanju samo to što je, pošto je ceo život bio iznad svih, konačno naišao na sebi ravnom.

Bio je siguran da je samo to posredi.